

Фіткаленко Оксана Михайлівна

слідча відділення № 1

*Слідчого відділу Березівського району районного відділу поліції ГУНП
в Одеській області*

ЗАХИСТ ІНФОРМАЦІЙНИХ ПРАВ ЛЮДИНИ: ПРАКТИКА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ ПЛАЦЕБО ДЛЯ УКРАЇНИ

Інформація завжди була частиною життя суспільства, так само важливим було і залишається питання інформаційної безпеки. В умовах інформаційного суспільства така безпека стоїть особливо гостро, так як сучасні реалії розвитку інформаційних відносин мають на увазі широке використання і високу цінність інформації, а значить величезний потік інформації, що передається. Звісно, що частково вже сформовані методи захисту інформації на державному рівні, також продовжується постійне їх вдосконалення, слідуючи новим технологія та способам захисту прав людини.

З розвитком мережі Інтернет сфера приватності зазнає значних втручань, несумісних зі ст. 8 Європейської конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція). Багато інформаційних продуктів у глобальній мережі широко використовують фото-, відео- та аудіоконтент. Однак користувачі та власники сайтів забувають, що концепція приватного життя включає елементи, що стосуються права особи на своє зображення (Шачча проти Італії, *Sciaccia v. Italy*, № 50774/99, § 29).

Посилення впливу Інтернету та доступність інформації для неповнолітніх змушує держави вводити деякі обмеження права на передачу інформації. Ці обмеження є необхідними в демократичному суспільстві та мають законну мету, передбачену § 2 ст. 8 Конвенції, а саме захист здоров'я та моралі, захист прав і свобод інших осіб.

Так, у своїх рішеннях ЄСПЛ, незважаючи на те, що свобода вираження поглядів та конфіденційність передачі інформації є найважливішими вимогами, а користувачі засобів телеко-

мунікацій та послуг Інтернет повинні бути впевнені, що їхня приватна сфера і свобода вираження думки гарантовані, така гарантія не може бути абсолютною та повинна час від часу поступатися іншим правомірним вимогам, таким як запобігання заворушенням чи злочинам або захист прав і свобод інших осіб (К.Ю. проти Фінляндії, *KU v. Finland*, рішення від 02.12.2008 р., № 2872/02).

У практиці Суду говориться, що преса не повинна передавати деталі особистого чи сімейного життя особи, які, незважаючи на наявність їх у мережі Інтернет, не входять у сферу суспільних або політичних дискусій щодо суспільно значущих питань (Олексій Овчинников проти Росії, *Aleksey Ovchinnikov v. Russia*, рішення від 17.09.2010 р., № 9807/02, § 51).

Можна стверджувати, що вираження власних поглядів через мереж інтернет найбільш зручний та доступний спосіб, саме тому, ця сфера вважається однією із тих, яка зазнає найбільшу кількість правопорушень.

ЄСПЛ достатньо швидко реагує на будь які порушення у інформаційній сфері, та звісно вони не є досконалими та завжди дієвими. Але тим не менш про свою безпеку в інформаційній сфері треба подбати кожному, і тоді держава подбає про нас.

Джерела:

1. Карташкин В.А. Права человека в международном и внутригосударственном праве. М., 1995; Климов О. Право прав людини як *jus cogens* сучасного міжнародного права. *Право України*. 2008. № 1. С. 30–34.
2. Решение Суда от 26 апреля 1979 г. по делу *Sunday Times v. United Kingdom*, Series A no. 30, § 65 / Европейский суд по правам человека. Избранные решения. Т. 1. М., 2000. С. 209–210.
3. Решение Суда от 23 апреля 1992 г. по делу *Castells v. Spain*, 23 April 1992, Series A, no. 236. / Европейский суд по правам человека. Избранные решения. Т. 1. М., 2000. С. 689. С. 743–754.
4. Анакіна Т.М. Значення рішень міжнародних судів для розвитку міжнародного права. *Проблеми законності*. 2007. № 89. С. 200–206.